

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Gaaf dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat ik U geboden heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 7. 1 April.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	5e Jaargang 1900.
--------------------	--	----------------------

REDEVOERING

door President JOSEPH F. SMITH.

Het volgende is een uittreksel van eene predikatie den 20sten Maart 1899 gehouden door President JOSEPH F. SMITH in de Conferentie van den Davis Ring, Utah.

Wij hebben dezen morgen hooren spreken over de autoriteit, welke de menschen noodig hebben om op eene aannemelijke wijze in den naam des Heeren te handelen.

Toen de Zaligmaker op aarde was, verkoos Hij twaalf Apostelen, met Petrus, Jakobus en Johannes aan het hoofd, opdat zij bijzondere getuigen van Hem zouden zijn in de geheele wereld en om Zijnen Naam onder de menschen bekend te maken, zoodat allen die in Hem gelooven, zich van hunne zonden bekeeren en Zijne wetten zouden gehoorzamen en het eeuwige leven mochten ontvangen. De zelfde autoriteit, die aan de vroegere discipelen van Christus door het opleggen Zijner eigene handen werd gegeven, is in deze laatste dagen op de aarde hersteld. Christus erfde die autoriteit van den Vader, en zij was door Mozes en Elia op den berg wederom op Hem bevestigd, en ook door Johannes den Dooper. Want zelfs Christus kon Zijne zending hier niet vervuld hebben, indien Hij hier niet aangesteld en verordineerd was, zoowel als in de hemelen, en gedoopt was en door gehoorzaamheid aan de wetten Gods toebereid om het volk in alle dingen een voorbeeld te zijn. Daarom ging Christus tot Johannes, om gedoopt te worden. Johannes weigerde hem; maar Jezus zeide, „Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen.” Jezus Christus verzuimde de vervulling van geen enkele wet, die God bekend gemaakt heeft voor de zaligheid van de kinderen der menschen. Het zou niet voldoende geweest zijn, indien Hij slechts eene wet had gehoorzaamd en de andere had verzuimd of verworpen. Hij kon redelijkerwijs zoo niet gedaan hebben en dan tot het mensch-

dom zeggen: „Volgt Mij na.” Johannes de Dooper had de autoriteit om te doopen ontvangen door de zalving van den Hoogepriester en door het bezoek van engelen, zooals in de Schriften vermeld. De Heere zond Johannes den Dooper. Hij was een zoon der belofte. Hij kwam op aarde voor dit bijzondere doel, en de grootheid zijner zending op aarde was, dat hij kwam om den Zoon van God te doopen. Geen andere profeet had ooit zulk een voorrecht. Geene andere profeet was ooit verkozen om de voorlooper van Jezus Christus te zijn en Hem te doopen. Dit was het, waarvan Jezus sprak, toen Hij van Johannes zeide, dat geen grooter profeet ooit van eene vrouw geboren was.

Broeder Teasdale heeft ons getoond, hoe deze autoriteit en priesterschap in deze bedeeeling eerst tot de aarde hersteld is door de verschijning van den Vader en den Zoon in persoon. Kunnen wij dit groote feit verstaan? — want dit moet een feit zijn, of anders hebben wij geen fundament voor ons geloof, ook niet door de aanspraak, die wij maken op de autoriteit van het heilige priesterschap. De Vader en de Zoon in persoon kwamen tot Joseph Smith, toen hij een jongen van veertien jaren oud was. Zij kwamen niet tot een volwassen man, die in de scholen was opgevoed en wiens ideën vast geworden waren; maar Zij kwamen tot slechts een jongeling, niet verdorven, niet geleerd, die nog moest gevormd worden, die bereid was om inspiratie te ontvangen, en gereed om te gelooven hetgeen hij zag en hoorde. Hij was inderdaad een kind, hetwelk God verkoos om het tot een man op te voeden, die het voorrecht had, met zijne eigene oogen den Vader en den Zoon te aanschouwen en Hen met zijne eigene ooren te hooren. Joseph Smith — een kind — werd tot deze groote zending geroepen! Verstond hij, wat God voor hem had weggelegd? Wist hij, toen hij uitging, wat hij zou zien? Kon hij voorzien, wat hem zou overkomen? Geen dezer dingen werden hem bekend gemaakt vóór God ze hem lijn op lijn, voorschrift op voorschrift, nu een weinig en dan een weinig, openbaarde, naarmate hij in geest en lichaam ontwikkelde en in staat was om hetgeen de Heere hem openbaarde te verstaan. De Heere riep Joseph Smith letterlijk, toen hij een kind was. Hij onderwees hem, en leerde hem alles wat hij wist. Hij verkoos hem in zijne kinderjaren en heeft van hem den man gemaakt, dien Hij noodig had.

De menschen zeggen, dat Joseph Smith een bedrieger was. Welnu, hij begon zijn bedrog zeer jong, niet waar? Maar laat ons voor een oogenblik aannemen, dat hij een bedrieger was, en dat de Kerk derhalve op een bedrog gegrond is. Wat heeft dit „bedrog” dan niet voor het menschedom gedaan? Wat heeft het voor u en mij gedaan?

O! het heeft de hemelen voor de wereld geopend. Het heeft God in Zijn eigen persoon geopenbaard. Het heeft Jezus aan de zijde des Vaders geopenbaard, terwijl de Vader verklaarde, dat Die het was, die gekruisigd en uit de dooden was opgewekt. Het heeft de leer van de bekeering, en van den doop voor de vergeving

der zonden geopenbaard, juist zooals Jezus Christus en Zijne Apostelen leerden. Het heeft den volmaakten vorm van den doop hersteld. Het heeft in de wereld gebracht het groote en heerlijke beginsel van den doop voor de dooden, en de leer van het keeren van de harten der kinderen tot de vaderen en de harten der vaders tot de kinderen. Het heeft ons de heerlijkste beginselen geopenbaard, die ooit aan de kinderen der menschen geopenbaard waren sedert de dagen van Adam. Het neemt mannen en vrouwen en voegt hen te zamen in een eeuwig, heilig en rein huwelijksverbond van God gegeven, en dat aan de behoeften voldoet en aan de reinste en sterkste verlangens van de ziel beantwoordt. Het maakt mannen en vrouwen volkomen — echtgenooten voor tijd en alle eeuwigheid. Welk eene heerlijke gedachte is dit! Kunnen wij het verstaan. Het brengt ons de kennis, dat onze kinderen ons als eene erfenis van God zijn gegeven, en dat zij onder het nieuw en eeuwig verbond voor immer en immer ons nageslacht zullen zijn. Het openbaart ons de groote waarheid, dat wij geboren en gevormd zijn naar het beeld en de gelijkenis van den Vader en den Zoon. Het openbaart ons het heerlijke feit, dat wij uit de dooden zullen opgewekt worden, om weér tot leven, ja tot het eeuwige leven te komen. Het heeft ons geleerd, en leert ons, goed, nederig, zachtmoedig en aan de geboden van den Almachtigen God onderdanig te zijn. Het leert ons goede burens, goede echtgenooten, goede broeders, goede zusters en goede mannen en vrouwen te zijn. Het leert ons, dat wij verdraagzaam en geduldig moeten zijn, en zelfs degenen moeten liefhebben, die ons haten en ons geweld doen en liegende, alle kwaad tegen ons spreken.

Ik dank God voor dit „bedrog” van Joseph Smith! Nooit heeft iemand vóór hem, behalve de Zoon van God Zelve, zulk een volmaakt plan tot verlossing en zaligheid geopenbaard als deze kleine jongen, Joseph Smith. Indien wij heden hier niet waren door Joseph Smith en het herstelde Evangelie en het priesterschap Gods, waar zouden wij dan zijn? Wij zouden in de wereld verspreid, en misschien nauwelijks in staat zijn om in ons onderhoud te voorzien. Ik herinner mij de woorden, eenige jaren geleden door een onzer voorname broeders gesproken, wiens gelaat de lidteekens droeg van de wonden, die hij in de koolmijnen van Schotland ontvangen had. Hij was een koolmijnwerker, en hem werd te nauwernood toegestaan het daglicht te aanschouwen. In de ingewanden der aarde werkte en zwoegde hij van jaar tot jaar, tot het Evangelie hem bereikte en hem tot dit land bracht. Hij zeide, „zonder Joseph Smith en dit Evangelie, zou ik misschien reeds lang in mijn graf gelegen hebben; in ieder geval zou ik duizenden voet diep in de aarde aan het werk zijn om in het leven te voorzien.” Maar hij werd een onzer voornaamste mannen, een rijk man, die in zijne dagen zeer geacht was. En nu schouwt hij van zijn tehuis hierboven, op zijne vrouwen en kinderen neêr, en verheugt zich uitermate, dat hij uit de koolmijnen van zijn geboorteland gebracht werd tot dit land van vrijheid en licht, waar

hij de zegeningen van het Evangelie en de verordeningen van het huis Gods ontving. Indien Joseph Smith en dit Evangelie er niet geweest waren, zouden sommigen uwer in oud Engeland, sommigen in Schotland, sommigen in Skandinavië, sommigen in Duitschland, sommigen in Zwitserland, sommigen in verschillende deelen der Vereenigde Staten zijn en sommigen zouden, in vergelijking met hetgeen wij heden zijn, zeer onbeduidend geweest zijn.

* * * * *

Nu wensch ik een weinig terug te gaan. Eerst verschenen de Vader en de Zoon aan Joseph Smith. Wat dan? Toen zond de Heere tot hem Moroni, een vroegere profeet, die op dit vasteland (*Amerika*) woonde, en die toezicht had op de platen, waarvan het Boek van Mormon genomen is. Nadat zijn volk was uitgeroeid, verborg hij dit verslag in den heuvel Cumorah, waar het kon bewaard blijven, totdat de tijd zou komen, wanneer de bedeeeling van de volheid van het Evangelie op aarde zou beginnen. Hij kwam tot hem in den nacht, bekleed met heerlijkheid in die mate, dat het vertrek als met het licht van de middagzon vervuld was. Joseph ontving lijn op lijn en voorschrift op voorschrift van dezen boodschapper. Hij haalde de profetiën van Jesaja aan, en van Joël en Maleachi, en ook eenige woorden van het Nieuwe Testament, aangaande de komst van den Messias in de laatste dagen, enz. Hij zeide tot Joseph, dat deze schriftuurplaatsen nog niet vervuld waren. Indien dit feit niet was bekend gemaakt, zouden wij niet geweten hebben, dat zij niet vervuld waren. Hij zeide, dat hunne vervulling weldra zoude plaats hebben. Joseph ontving deze inlichtingen van hem drie verschillende keeren in die eene nacht. Driemaal bezocht de engel hem in zijne kamer en herhaalde hij die schriftuurplaatsen tot hem, om ze in zijn geheugen te prenten. Toen beloofde hij Joseph, dat hij hem gedurende vier op elkander volgende jaren eens per jaar zou bezoeken, wanneer hem deze en andere dingen wederom onderwezen moesten worden, zoodat wij eenige dingen mochten leeren en verstaan, die voor ons moeilijk te begrijpen schijnen. De engel Moroni bezocht hem, en onderrichtte hem en bereidde zijnen geest voor het groote werk, dat weldra van hem zoude verlangd worden. Hij kwam vier op elkander volgende jaren, en eindelijk ontving Joseph de platen, die het verslag van het Boek van Mormon bevatten, en die ongeveer 1400 jaren vroeger door Moroni verborgen waren.

(*Wordt vervolgd*).

Indien er in het huiselijke leven geene overeenstemming bestaat, kan niets goed gaan. Tenzij, in alle dingen, de wortel gezond en stevig is, moet ook noodzakelijk de bloem nietig en de vrucht slecht zijn. Laat ons leeren, dat het hoogst gewichtig is, vrede in huis te bewaren en dat het noodig is de edelere hoedanigheden van het verstand en van het hart te ontwikkelen, om dit goed te maken.

„De Geheimzinnige Prediker”.

(Vertaald uit de *Southern Star*.)

De omstandigheden, welke dezen persoon omringen, zijn zeer belangwekkend; zijne plotselinge verschijning, zijne vreemde leer en voorbeeldig leven trokken veel aandacht en waren het onderwerp van veel bespreking.

Hyrum Belnap, een reizend Ouderling in de Zuidelijke Staten, schreef een stuk over Mr. Edge, dat in de *Juvenile Instructor* verschenen is. In latere jaren werd Ouderling W. W. Bean gezonden, om meer van den beroemden prediker te vernemen. Vragen tot onderzoek zullen beantwoord worden door het herziene artikel te herdrukken, zooals verschenen in de *Contributor* van Juni 1895:

Op zekeren kalmen, zonnigen dag in de maand Mei 1878 weergalmde hetgeen men meende een donderslag te zijn, juist over de stad Lexington, Henderson County, Tennessee, van de heuvelen en rotsen in de nabijheid, en verwekte in groote mate de nieuwsgierigheid van de bevolking dier streek. De landbouwer hield zijnen ploeg staande, en schouwde in het rond naar een naderenden storm; maar als hij geene wolk aan den klaren hemel zag, zette hij zijn ploeg weder in de voor en arbeidde alsof er niets gebeurd was. De werkman in den winkel legde zijn gereedschap neêr en ging naar de deur om te zien, van waar de storm moest komen. De koopman en de kleermaker deden hetzelfde, doch als zij geen teeken van een onweder zagen, keerden zij verwonderd naar hunne werkzaamheden terug, en troostten zich met de gedachte, dat het geluid slechts een van de natuurverschijnselen van de negentiende eeuw was.

Hetgeen echter vreemd was in deze gebeurtenis, was dat iedereen, die binnen de acht mijlen van Lexington woonde, verklaarde dat het geluid ôf van een nabij de stad gelegen rots kwam ôf onmiddellijk boven hen werd veroorzaakt. En men vernam weldra, dat dit eigenaardig geluid dertig mijlen ver in het rond gehoord was.

In den namiddag van denzelfden dag verscheen er een vreemde man nabij Lexington, de hoofdstad der provincie. Hij was niet sterk gebouwd, van gemiddelde hoogte, en had eene blanke huid en donker bruin haar, dat tamelijk dun en min of meer krullend was; zijn baard was roodachtig en niet zeer zwaar. Volgens zijn persoon te oordeelen was zijn ouderdom tusschen zeven en twintig en dertig jaren.

Het doel van den vreemdeling was, eene vergadering aan te kondigen, welke dien avond in de buurt zou gehouden worden. Daar hij tamelijk arm gekleed was, en omdat hij naar het schein nauwkeurig bekend was met de kortste wegen door de velden en bosschen, verwekte hij de nieuwsgierigheid van vele menschen, en bijgevolg was de vergaderingszaal dien avond geheel gevuld.

Op den bepaalden tijd nam de vreemdeling zijne plaats op de tribune in. Na gedurende eenige oogenblikken op de verzamelde

menigte gezien te hebben, stond hij op, en riep met eene zeer heldere, scherpe stem de vergadering tot orde. Toen zong hij een lied, dat beide in woord en muziek hoogst aangenaam was.

Toen hij opstond om te spreken, verwonderden zijne hoorders er zich over, dat hij den klagenden toon niet gebruikte, welke den hedendaagschen predikanten eigen is, maar hij sprak op een klaren, beslist toon. Hij was zeer kalm in zijne inleidingsrede, maar werd meer en meer welsprekend, naarmate hij dieper in zijn onderwerp ging.

Aan het einde dezer godsdienstoefening kondigde hij, op aandringen van degenen die tegenwoordig waren, verscheidene vergaderingen aan, die in de omgeving zouden gehouden worden.

Hij gaf zijnen naam als Robert Edge, en zeide, dat hij tot de Kerk van God behoorde, doch betreffende de plaats van waar hij kwam, kon de onderzoeker geene voldoening verkrijgen.

Het nieuws, dat een vreemde, doch welsprekende prediker in het land gekomen was, verspreidde zich heinde en ver. Gedurende zijne eerste rondreis door verschillende deelen van die streek volgde deze persoon eene eigenaardige gewoonte, doch met goed gevolg. Zijn doel was klaarblijkelijk om alle klassen van het volk te bereiken en onder zijn gehoor te brengen. Bij voorbeeld, wanneer hij voor het eerst in eene buurt kwam, waar de voornaamste sekte tot de Baptistische richting behoorde, sprak hij over een zeker beginsel van het Evangelie, waarvan die menschen bijzonder hielden, en toonde in eene aangename en schoone wijze de goede zijden er van aan. Het is niet noodig te zeggen, dat na hij aldus gesproken had, de Baptisten zich rond hem verzamelden en hunne voldoening over zijne woorden uitten. Als hij in eene Methodistische, Presbyteriaansche of Campbellitische buurt kwam, volgde hij dezelfde gewoonte met betrekking tot de goede punten in den godsdienst van een ieder hunner. Soms voegde hij daarbij zijne ideeën over andere beginselen, zooals het vrijdenken, de onafhankelijkheid van karakter, enz. Op deze wijze vergaderde hij rond zich de Methodisten, de Presbyterianen, de Campbellieten en de zoogenaamde zondaars. Zijne vermaardheid als een goed redenaar groeide zoo snel aan, dat menschen uit alle klassen, van plaatsen twintig en dertig mijlen ver, tezamen kwamen om hem te hooren.

Toen begonnen velen onder elkander de vraag te stellen, hoe het kwam, dat niemand Mr. Edge ooit eenigen afstand van de vergaderingszaal had zien komen of gaan. Wanneer hij naar de vergadering kwam, kon niemand zich herinneren hem gezien te hebben vóór hij in de menigte was aangekomen of op de tribune was. Zij stelden personen aan om hem na te gaan, maar die, zoowel als het volk, verloren beslist zijn spoor, vóór hij erg ver gegaan was, tenzij hij toevallig eene uitnoodiging had aangenomen om eenige zijner toehoorders naar hun tehuis te begeleiden.

Daar men meende, dat Mr. Edge een vreemdeling in die streek was, verwonderde het volk zich, dat hij den weg niet vroeg, als hij wenschte van de eene plaats naar de andere te gaan. Op

zekeren avond kwam een heer, die den geheimzinnigen prediker nooit te voren had gezien, naar de vergadering, en was met diens redevoering zeer ingenomen. Aan het einde der vergadering stond de vreemdeling op, en vroeg Mr. Edge of hij zoo vriendelijk wilde zijn, om den volgenden Woensdag bij hem te huis te komen spreken. Mr. Edge boog zijn hoofd eenige oogenblikken, alsof hij zich bedacht, of hij die afspraak kon vervullen of niet, keek toen op en zeide: „Ja, mijnheer, ik zal daar om 7 uur zijn.”

Deze heer woonde verscheidene mijlen van de plaats, waar de vergadering gehouden werd, en was daarom verwonderd, dat hij den weg, die naar zijne woning leidde, niet vroeg, maar er werden geene vragen gesteld. De menschen, bij wie hij in huis was geweest, zeiden dat zij Mr. Edge zeer nauwkeurig hadden gadegeslagen, doch met zekerheid hadden vernomen, dat hij aangaande den naam of de woonplaats van dien heer geene navraag had gedaan; nochtans was hij, toen de tijd voor de ontmoeting gekomen was, op zijne plaats.

Daar wij nu eene korte beschrijving hebben gegeven van het gedrag van Mr. Edge, en van zijne eigenaardigheden, toen hij voor het eerst in hun midden kwam, zullen wij ons keeren tot de leeringen door hem verkondigd.

Hoewel hij over de beginselen, welke door verscheidene sekten voorgehouden worden, vrijelijk gesproken had, oogenschijnlijk met het doel om de verschillende klassen van menschen tot zich te trekken, gaf hij hun te verstaan, dat hij, ten eerste, in een tastbaar God geloofde — in een God, die kon gaan, spreken, verstaan en worden verstaan, in een God, die gemoedsbewegingen heeft om goede beginselen lief te hebben en kwade te haten.

Ten tweede, in bekeering, die bestond in de zonde te verlaten, en te leeren goed te doen.

Ten derde, in een doop in de gelijkmaking des doods, der begraafing en opstanding van onzen verrezen Zaligmaker, in een doop die den mensch van zijne zonden zou reinigen en hem zou in staat stellen om in nieuwigheid des levens te wandelen, zooals onze Heiland deed, toen Hij van de sterfelijkheid tot de onsterfelijkheid overging.

Te dien tijde sprak Hij van de oplegging der handen voor het ontvangen van den Heiligen Geest slechts als een beginsel door Jezus Christus en Zijne Apostelen geleerd, en liet het aan de overweging van het volk over, hoe die en gene leerstellingen nu in Zijne kerk konden geleerd worden, en Hij toch een onveranderlijk wezen kon zijn.

Mr. Edge sprak zeer breedvoerig over profetiën in het Oude en het Nieuwe Testament vervat. Eerst haalde hij profetiën aan, die hare letterlijke vervulling reeds ontvangen hadden, opdat men een juist begrip van het woord mocht hebben. Dan sprak hij met groote kennis van vele profetiën, die nu nog vervuld werden, of die nog niet vervuld waren, zooals die welke betrekking hebben op de tweede komst van Christus, de vergadering van Israël, he

herbouwen van Jeruzalem door de Joden; de ijsbergen die weg zouden smelten en de wegen die zouden gebaad worden voor de volkeren, die van de noordelijke landen, waarheen zij verdreven waren, zouden komen; de herstelling van Gods koninkrijk op dit vasteland (het Amerikaansche), vóór dat duizendjarig rijk des vredes met Christus en Zijn volk.

Omtrent dezen tijd hield Mr. Edge in de stad Lexington eene vergadering, welke bij de menigte, die uit het omliggende land was te zamen gekomen om hem te hooren, lang in herinnering zal blijven. Hunne aandacht werd eerst getrokken tot zijn eigenaardig gebed, waarin hij den Heere vroeg om overal aan alle menschen de begeerten hunner harten te vervullen; mochten zij kennis zoeken, te geven dat zij er mede vervuld zouden worden; mochten zij wijsheid zoeken, het hun dan te geven; indien bekendheid of roem hun doel zij, hun toe te laten, dat te bekomen; indien het goud is, dat zij zoeken, hunnen schoot er mede te vullen; zouden de eerwaarde predikanten trachten zielen tot Christus te brengen, hen daarin bij te staan; waar zij voor loon prediken en voor geld leeren, hen niet te verhinderen het te ontvangen; mochten de brooden en visschen hun verlangen zijn, hunne borden dan te vullen. In het bijzonder riep hij God aan, dat zij die toen vergaderd waren, mochten vervuld worden met hetgeen, waarvoor zij gekomen waren; indien het waarheden van het Evangelie waren, die zij zochten, hen dan tot overvloeiens toe te vervullen; indien zij uit nieuwsgierigheid gekomen waren, te geven, dat zij mochten teruggaan en nog meer nieuwsgierig gevoelen.

Zij die somtijds geluisterd hebben naar de vele lange uitnodigingen van de eerwaardige predikanten aan de dwalende zondaars, kunnen zich de verbazing van het vergaderde volk beter voorstellen, dan wij die kunnen beschrijven.

(Wordt vervolgd.)

Notitie.

p. 116

Den broederen en zusters wordt hierdoor bericht, dat de emigratie wederom is geopend, en dat waarschijnlijk tegen het einde dezer maand een gezelschap van hier zal kunnen afreizen. Wat volgens het nieuwe contract het bedrag van het reisgeld zal zijn, en waar in Engeland het punt van inschepen zal zijn, is ons nog niet bekend; maar wanneer ons die inlichting zal toegekomen zijn, zullen wij ze door de „Ster” mededeelen, of door private correspondentie aan de personen, die ons reeds van hun voorgenomen vertrek kennis gegeven hebben.

A. L. FARRELL, *Pres.*

Aangekomen.

Ouderling JOSEPH C. PLAT, van Salt Lake City, is den 20sten Maart alhier aangekomen, en aangesteld om in de Rotterdamsche Conferentie zijne zending te aanvaarden.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Het Gebed.

Het gebed is een plicht, welke door de Heiligen der laatste Dagen, en zelfs door alle menschenkinderen op aarde, als een der voornaamste en heiligste zou moeten beschouwd worden, doch die maar al te dikwerf in meerder of mindere mate wordt verwaarloosd en verzuimd. Een plicht, zeg ik? — Neen, een voorrecht, dat slechts volkomen kan gewaardeerd worden door hen, die het ten volle en op de behoorlijke wijze in praktijk brengen; want voor dezen is het een sleutel tot groote voordeelen en een bron van de heerlijkste en voortreffelijkste zegeningen. Gebrek aan eene voldoende kennis van de waarde van het gebed is echter bij velen oorzaak van hun verzuim in dit opzicht.

De woorden, die onze Heere Jezus Christus, bij gelegenheid van Zijne verzoeking, uit de oude Schriften aanhaalde, waren: „Den Heere, uwen God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen.” (Matt. 4 : 10). En zooals wij in de *Paarl van groote Waarde* lezen, werd het gebed reeds als een gebod gegeven aan onzen vader Adam: „Want zij waren uit Zijne tegenwoordigheid uitgesloten. En Hij gaf hun geboden, dat zij den Heere, hunnen God, zouden aanbidden. * * * En na vele dagen verscheen aan Adam een engel des Heeren. * * * En toen sprak de engel en zeide: * * * Gij zult u bekeeren, en God voortdurend aanroepen in den naam des Zoons.” De broeder van Jared zeide in zijn gebed tot God: „O Heere, Gij hebt ons een gebod gegeven, dat wij U zouden aanroepen.” Het is recht en billijk, dat het schepsel zijnen Schepper erkenne en diene, en Hem van tijd tot tijd bringe eerbewijs en betuiging zijner onderwerping en afhankelijkheid van Hem; want het feit, dat God de aarde en alles wat daarop leeft, geschapen heeft, maakt Hem de rechtmatige Bezitter en Heerscher daarvan. Hetgeen wij in Ether 2 : 14, van den broeder van Jared lezen, n.l. dat de Heere „kastijdde hem, omdat hij zich niet herinnerd had, den naam des Heeren aan te roepen”, stelt het gebed ook voor als een plicht, terwijl de Heere voor het vervullen daarvan groote zegeningen uitspreekt (Ether 1 : 43): „En aldus zal Ik u doen, omdat gij Mij dezen langen tijd hebt aangeroepen.” Het werd ook door een Paulus geboden, toen hij zeide: „Bidt zonder ophouden, dankt God in alles; want dit is de wil van God.” (1 Thess. 5 : 17, 18).

Om van de gebeden het volle nut en al de zegeningen te verkrijgen, waartoe zij kunnen leiden en waarvoor zij zijn gegeven, is een juist begrip van de rechte wijze van bidden en eene kennis van hetgeen daarbij moet in acht genomen worden, noodig en onmisbaar.

De plaats, waar men de gebeden zal opzenden, zoude stil en vreedzaam moeten zijn, want het gebed is eene afzondering tot God; en het is bijna een vereischte, dat, hetzij een aantal personen zich in het gebed vereenigen, of men voor zich persoonlijk tot God wil spreken, alle stoornis verbannen worde, of allen die aanwezig blijven, hunne aandacht gezamenlijk aan dat eene doel kunnen wijden. Om die rede zeide de Heiland: „Wanneer gij bidt, gaat in uwe binnenkamer, en uwe deur gesloten hebbende, bidt uwen Vader, die in het verborgen is.” Afzondering om te bidden zocht Jezus ook, want wij lezen, dat Hij daartoe somtijds eenen berg beklom; Mozes deed hetzelfde; Joseph Smith, de profeet, ging in een bosch; en velen heeft God geantwoord en openbaringen doen toekomen, wanneer zij in de stilte des nachts hunne smeekingen tot Hem verhieven. Om de gedachten des te beter en uitsluitelijk bij de gemeenschap met God te bepalen, is het ook, dat algemeen bij het bidden de oogen gesloten worden; terwijl het samenvouwen der handen het uitwendige teeken van afhankelijkheid is, onder de menschen gebruikelijk, wanneer zij de genade en gunsten van een Wezen, dat over hun lot beschikt, afsmeeken. Het knielen is eene behoorlijke houding van onderdanigheid, welke den mensch betaamt, tegenover het Opperwezen in acht te nemen. En wij vinden, dat deze nederige houding in het gebed ook bij onzen Heiland de gepaste uitdrukking was van deze woorden, die in Hebr. 10 : 9 van Hem beschreven zijn: „Zie, Ik kom, om Uwen wil te doen, o God!” En deze vorm werd ook aan de Heiligen geleerd. (Zie Luk. 22 : 41 en Hand 20 : 36). Wanneer echter een persoon in zijne ambtelijke hoedanigheid als dienstknecht van God voor de gemeente staat, zoo heft hij zijne handen naar den hemel, terwijl hij bidt, zooals wij leeren uit de woorden van Paulus: „Ik wil dan, dat de mannen bidden in alle plaatsen, opheffende heilige handen.” (1 Tim. 2 : 8). De wijze waarop onze Vader wordt aangesproken, is het woord „GJ”, en niet het woord „U” als onderwerp van den volzin.

Het is zeer aan te bevelen geene lange gebeden te maken. De Heere heeft geene predikatiën of vermaningen van noode. Het toont ook een gebrek aan eerbied tegenover onzen Hemelschen Vader, wanneer Zijn heilige naam in het gebed voortdurend wordt herhaald en genoemd. Van hen, die bidden om van de menschen daarin gehoord of gezien te worden, zegt Jezus, dat dezulken reeds hun loon weg hebben. Het streven zoude zijn om alleen het noodige te vragen. „En als gij bidt, zoo gebruikt geen ijdel verhaal van woorden, gelijk de Heidenen; want zij meenen, dat zij door hunne veelheid van woorden zullen verhoord worden; wordt dan hun niet gelijk, want uw Vader weet, wat gij van noode hebt, eer gij Hem bidt.” (Matt. 6 : 7, 8.) En Jezus gaat voort, met aan Zijne discipelen in het „Onze Vader” een voorbeeld van een eenvoudig gebed te geven. Wij moeten daaruit echter niet verstaan, dat wij het „Onze Vader” woord voor woord hebben te bidden. Het was toen aan Zijne discipelen gegeven, dewijl zij nog niet konden bidden, hetgeen blijkt uit Luk. 11 : 1,

waar zij Hem vroegen: „Heere! leer ons bidden?” Doch toen zij een weinig meer ontwikkeld waren, ontvingen zij van den Heiland een ander gebod en eene grootere belofte: „Tot nog toe hebt gij niet gebeden in Mijnen naam; bidt, en gij zult ontvangen. Voorwaar, voorwaar Ik zeg u: al wat gij den Vader zult bidden in Mijnen naam, dat zal Hij u geven.” (Joh. 16 : 23, 24). Wij mogen aanmerken, dat het „Onze Vader” niet een gebed is in den naam van Jezus Christus; en ook, dat de schrijvers Mattheüs en Lukas waarschijnlijk nooit het „Onze Vader” baden, want eene vergelijking tusschen Matt. 6 : 9--13 en Luk. 11 : 2--4 toont, dat zij beiden dit gebed niet op dezelfde wijze weergeven. Jezus toont ons hier ook, tot Wien wij onze gevoelens in 't gebed zouden uitstorten; Hij zegt niet, dat wij tot Hem Zelfen zouden bidden, maar wij moeten den Vader bidden in den naam van den Zoon, door Wiens verdiensten en verlossingswerk wij toegang hebben tot God. (Zie ook Ef. 5 : 20).

In sommige kerken worden andere wezens aangebeden dan de Vader, doch dit is zeer verkeerd. Jezus, de Verlosser, leerde dat men tot den Vader zoude bidden. En uit Ex. 20 : 4, 5; Hand. 10 : 25, 26; Openb. 19 : 10 en Openb. 22 : 8, 9 leeren wij, dat het buigen voor gesneden beelden, of het aanbidden of vergodelijken van eenig wezen buiten God, wordt berispt en bestraft.

De vraag zal bij menigeen oprijzen: Wat moet of mag de mensch bidden, en welke gebeden zullen verhoord worden? want Jakobus zegt van zekere gebeden: „Gij bidt en gij ontvangt niet, omdat gij kwalijk bidt;” (Jak. 4 : 3) en wanneer iemand eene gave bidt, „dat hij ze begeere in geloof, niet twijfelende; want die twijfelt, is eene baar der zee gelijk, die van den wind gedreven en op en neder geworpen wordt; want die mensch meene niet, dat hij iets ontvangen zal van den Heere.” (Jak. 1 : 6, 7). Er zijn vele dingen, welke de mensch somtijds geneigd is te vragen, en die niet tot zijn eeuwig of tijdelijk welzijn kunnen strekken, en een liefderijk God en Vader zal zulke beden dikwijls niet verhooren. Indien wij ons in onze gebeden door den Geest der waarheid laten leiden, kunnen wij ontvangen hetgeen wij bidden, en goed voor ons is. Paulus zegt: „En desgelijks komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp: want wij weten niet, wat wij bidden zullen, gelijk het behoort, maar de Geest bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen. En die de harten doorzoekt, weet welke de meening des Geestes zij, dewijl hij naar God voor de heiligen bidt.” Wanneer wij op deze wijze onze vereering en beden brengen, zal dit woord van onzen Heiland aan ons vervuld worden: „Maar de ure komt en is nu, wanneer de ware aanbidders den Vader aanbidden zullen in Geest en in waarheid: want de Vader zoekt ook dezulken, die Hem alzoo aanbidden.” (Joh. 4 : 23.) Indien dan onze gebeden steeds verhoord worden, zal het gevolg zijn, dat ons geloof sterk zal toenemen, en het gebed wordt eene deugd en behoefte. De belofte van onzen Heer is: „Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden: klopt, en u zal opengedaan worden;” en verder,

„Indien dan gij, die boos zijt, weet uwen kinderen goede gaven te geven, hoe veel te meer zal uw Vader die in de hemelen is, goede gaven geven dengenen, die ze van Hem bidden!” (Matt. 7 : 7, 11.)

Het persoonlijk gebed is eene kracht en een wapen, zonder hetwelk de mensch het booze niet kan overwinnen. Wanneer wij dikwijls in de eenzaamheid onze nooden en verlangens, onze vreugden en ons leed, en onze dankbaarheid voor God belijden, wordt het gebed een steun en eene bron van troost in de beproevingen en moeilijkheden des levens, en een anker, waaraan onze ziel zich kan vastklemmen. Het is het grootste middel, dat God den mensch geschonken heeft, om hem te helpen zijne gebreken te overwinnen en zijne zaligheid op aarde uit te werken.

Eene schoone gewoonte onder de Heiligen der laatste Dagen, en die in al hunne gezinnen eene orde behoort te zijn, is dat al de leden der familie zich des morgens en des avonds in eenen kring vereenigen, en knielen (b.v. aan stoelen), terwijl het hoofd van het gezin voorgaat in het gebed of, naar de Geest hem leidt, een ander der geknielden verzoekt, met luider stem voor allen te bidden, waarna allen hunne instemming en vereeniging in dat gebed betuigen, door het met het woord AMEN (*het zij zoo*) te bevestigen. Het doel van het familiegebed is, om al de leden van het gezin in de liefde van het Evangelie te vereenigen, en om den vrede en de eensgezindheid onder hen te bevorderen.

Diegenen, die al de in dit artikel aanbevolen punten nog niet hebben in praktijk gebracht, willen wij uitnoodigen om deze dingen in nederigheid en oprechtheid te beproeven, want het zal voor hen de bron van licht, wijsheid en kennis meer openen, en hunne harten zullen met blijdschap en vrede, met geduld en vertrouwen, met geloof en hoop en liefde, in eene groote mate vervuld worden, en zij zullen voorspoedig zijn, en in staat zijn het doel hunner zending hier op aarde meer ten volle te bereiken.

R.

Rotterdamsche Conferentie.

De Conferentie van de Rotterdamsche Afdeeling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen werd gehouden op Zondag 25 Maart 1903, des morgens om 10 uur in het lokaal „EXCELSIOR,” en des avonds om 7 uur in de zaal „CALEDONIA,” beiden te Rotterdam.

Tegenwoordig waren van de Zendelingen: President Alf. L. Farrell, van de Nederlandsch-Belgische Zending; President A. A. Hinckley, met P. J. Kammeyer, B. Crezee, G. L. Weiler, S. F. Taylor en P. J. Graven, van de Amstersche Conferentie; S. Q. Cannon, van de Luiksche Conferentie; G. B. Denkers, van de Arnheemsche Conferentie; S. Springer, van de Groninger Afdeeling; en President P. Roelofs, met al de reizende Zendelingen van de Rotterdamsche Conferentie; alsook Ouderling Joseph C. Platt, die eenige dagen tevoren uit Zion was aangekomen.

De morgenvergadering werd met een gebed geopend door Ouderling J. Meibos Hzn. Pres. Roelofs hield eene korte toespraak. Na eenige woorden tot inleiding en opening der Conferentie gegeven te hebben, duidte spreker den tegenwoordigen toestand der vervallen Christenwereld aan, en in tegenstelling daarmede de organisatie en leiding van de Kerk van Christus in deze dagen, en gaf ook het doel te kennen van het houden van Conferentiën of algemeene vergaderingen. Daarna stelde hij de Algemeene Autoriteiten van de Kerk en het Presidentschap van de Europeesche Zending tot stemming aan de leden van de Kerk voor, alsmede: Alfred L. Farrell als President van de Nederlandsch-Belgische Zending; Paul Roelofs als President van de Rotterdamsche Conferentie, met Ouderling B. G. Thatcher en echtgenoot Zuster F. B. Thatcher en Ouderlingen J. Draayer Jr., Alex Nibley, Geo. Hickenlooper, R. W. Eardley, M. Bakker, L. T. Whitney, J. Meibos Kzn. en J. Meibos Hzn. als reizende Zendingen in genoemde Conferentie. Ook werden het Presidentschap van de gemeente te Rotterdam, en die van hare onder-afdeelingen voorgesteld, alsmede de lokale Priesterschap in haar geheel. Allen werden eenstemmig in hunne roepingen erkend en ondersteund. Pres. Roelofs leest verder eene statistiek van de Rotterdamsche Conferentie voor, als volgt:

Aantal Districten, 3; Zendingen: Zeventigers van Zion, 8; Vrouwelijke Zendinge van Zion, 1; Ouderlingen, 2; Lokale Priesterschap: Ouderlingen, 4; Priesters, 8; Leeraars, 9; Diakenen, 11; Leden, 355; totaal aantal ambtenaren en leden, 389; kinderen onder acht jaren oud, 142; totaal aantal zielen (uitgezonderd de Zendingen van Zion), 531. Ook een verslag van de werkzaamheden van de Zendingen gedurende acht maanden, beginnende 1 Juli 1899 en eindigende 28 Februari 1900, werd voorgelezen, als volgt: Traktaten verspreid, 6801; boeken verspreid, 256; huizen bezocht met het eerste traktaat, 2744; per uitnoodiging, 744; Evangelie-gesprekken met vreemdelingen, 2395; vergaderingen gehouden, 270; Priestervergaderingen gehouden, 17; Zondagsscholen gehouden, 74; Bijbel of theologische klassen gehouden, 23; zustervergaderingen gehouden, 42; personen gedoopt, 48; kinderen ingezegend, 28; verordineerd tot het Priesterschap, 5; vertrokken naar Zion, 31; ontvangen van andere Conferentiën, 1; verhuisd naar andere Afdeelingen, 1; afgesneden als leden van de Kerk, 3; overleden, gedoopte leden, 1; kinderen onder acht jaren oud, 3.

De volgende spreker was Ouderling G. B. Denkers. Hij besprak de organisatie van de Kerk en het onderwerp van den doop, en gaf eene krachtige getuigenis van de waarheid van het Evangelie. Ouderling A. A. Hinckley nam nu het woord, en verklaarde op welke wijze de herstelling van het ware Evangelie en van de autoriteit in deze dagen had plaats gevonden. Hij toonde den vooruitgang van dit werk aan, en gaf eenige van zijne ondervindingen in het zendingswerk ten beste, en nadat hij nog eenige woorden van troost en aanmoediging had gesproken, werd deze vergadering gesloten door Ouderling Alex. Nibley.

De avondvergadering werd met gebed geopend door Ouderling J. Draayer Jr. Als eerste spreker trad op Ouderling P. J. Kammerer, die aantoonde, dat de Schriften leeren, dat er slechts één Evangelie zou mogen geleerd worden. Ouderling B. G. Thatcher, die hem opvolgt in den kansel, neemt tot onderwerp van zijne rede de gave en werking des Heiligen Geestes en de wijze, waarop men dien kan bekomen. Zuster Florence Thatcher geeft daarna eene goede getuigenis van het groote werk, hetwelk de Heere begonnen is in deze laatste dagen te werken. Pres. A. L. Farrell, die de laatste spreker is, toont uit de Schriften, dat de erfzonde door het zoenoffer van onzen Heiland Jezus Christus is weggenomen en teniete gedaan, en maakt duidelijk het beginsel, dat een ieder voor zijne eigene persoonlijke zonden verantwoordelijk staat. Verder richtte hij nog eenige woorden van troost en vermaning tot de gemeente, waarna deze vergadering met dankzegging werd gesloten door Ouderling P. J. Graven.

Beide samenkomsten werden veraangenaamd door het zingen van een paar quartets door Pres. Farrell, Pres. Roelofs en Ouderlingen B. G. Thatcher en Alex. Nibley. Deze dag was voor allen, die naar de eeuwige spijze zoeken, een dag van feestelijk genot, en zal, naar wij hopen, vele goede vruchten voortbrengen.

Den volgende dag werd de gebruikelijke Priestervergadering voor de Zendingen gehouden. Deze vergadering was de aangename gelegenheid tot het aanbieden door de Zendingen der Ned.-Belg. Zending aan hunnen beminden leider, Pres. A. L. Farrell, van een klein geschenk en aandenken in den vorm van een fraai met zilver bewerkten en naar zijnen smaak gezochten wandelstok, waarop in kunstletters was gegraveerd: „A. L. FARRELL, *Presented by the Elders of the Netherlands-Belgium Mission, March 4th, 1900.*” (Deze datum was Broeder Farrell's laatste geboortedag.) In deze genoegelijke vergadering werd den broederen ook in ruime mate leering en aanmoediging gegeven.

J. MEIBOS KZN., *Secr.*

Het Vaderschap van God.

Het vaderschap van God, zooals door de Heiligen der laatste Dagen verstaan, wordt door velen als eene heiligschennis beschouwd, en door anderen wordt het belachelijk gehouden; maar het kan in zulk een valsch licht slechts bij dezulken staan, die het met de Heilige Schriften niet vergeleken hebben, of wier gezicht verdraaid is door valsche theoriën van godgeleerdheid, die ontstaan zijn in het brein van mannen, welke dien Geest verwijderd hebben waardoor zij geschreven waren en waardoor de menschen moesten weten, of de leer uit God was of uit den mensch.

De Heiligen der laatste Dagen gelooven in deze leerstelling, niet in een fabelachtigen zin die onbegrijpelijk is, maar als eene werkelijkheid; en indien er eene zaak is, die in de Heilige Schrift stelliger geleerd wordt dan iets anders, zoo is het, dat God geen

fabelachtig wezen is, onderscheiden van den mensch, maar in iederen zin des woords een liefderijk Vader, en dat Hij al de eigenschappen van den mensch heeft, doch in een staat van de hoogste volmaaktheid, die het begrensde verstand niet bij machte is te verstaan.

Zelfs vóór de mensch op aarde was, zeide God: „Laat Ons menschen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis;” en dan staat er, „En God schiep den mensch naar Zijn beeld, naar het beeld van God schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij ze.” Het schijnt dat het Zijn voornemen was, om den mensch zelfs van den beginne te laten weten, dat Hij in vorm was als de mensch, met al de lichamelijke deelen, die tot het menschelijke gestel behooren. In het derde hoofdstuk van Lukas vinden wij het geslachtsregister van Josef tot Adam, en het eindigt in het 38ste vers aldus: „Den zoon van Enos, den zoon van Seth, den zoon van Adam, den zoon van God.” Het kan moeilijk voorondersteld worden, dat deze woorden letterlijk moeten opgenomen worden tot op de laatste uitdrukking na, en deze dan figuurlijk zou moeten zijn. Welk oogmerk kon er zijn om te verklaren, dat Adam de zoon van God was, indien het niet in dezelfde lijn van vaderschap was al de anderen? Er is geene breuk in de verklaring, om aan te toonen, dat het niet in denzelfden letterlijken zin moest genomen worden als bij al de anderen. Paulus zegt in Hebr. 12 : 9, „Voorts, wij hebben de vaders onzes vleesches wel tot kastijders gehad, en wij ontzagen hen; zullen wij dan niet veel meer den Vader des geesten onderworpen zijn, en leven?”

Toen Maria Magdalena naar het graf kwam, en Jezus aan haar verscheen, zond Hij tot de discipelen eene boodschap, die klaarblijkelijk berekend was, om het vaderschap van God en het broederschap van Christus op hunne geesten te prenten; Hij zeide, „Ga heen tot Mijne broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijnen Vader en uwen Vader, en tot Mijnen God en uwen God.”

Wij lezen in I Joh. 3 : 2: „Geliefden! nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen.”

Het 8ste hoofdstuk der Romeinen wijst het vaderschap van God en het broederschap van Christus aan. In het 29ste vers zegt Paulus, „Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren verordineerd, den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de eerstgeborene zij onder vele broederen.” Wij lezen in hetzelfde kapittel, het 16de en het 17de vers, „Deze Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn; en indien wij kinderen zijn, zoo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God en medeërfgenen van Christus; zoo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden.”

Wat is dan die erfenis, die aan de getrouwen beloofd is? Het is ten deele beantwoord in Luk. 12 : 32, „Want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het koninkrijk te geven.” Aan Christus „Is

gegeven alle macht in hemel en op aarde." Zij dan, die mede-erfgenamen met Hem zullen zijn, moeten deze macht beërven. De erfgenamen van goederen erven alles wat den vader behoort, zoo moeten de erfgenamen van God alles wat Hij heeft beërven, — al de heerlijkheid, kennis, wijsheid, liefde, rechtvaardigheid en genade, en iedere volmaakte hoedanigheid van den Vader, want Jezus zeide, „Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, die in de hemelen is, volmaakt is." Indien dit onmogelijk ware, zou dit een zeer onrechtvaardig gebod aan Zijne discipelen zijn. Al deze dingen kunnen door ontelbare millicenen beërfd worden, zonder de bron te verminderen of uit te putten, of zonder van de heerlijkheid en majesteit van God, den Vader, af te doen, maar veeleer daaraan toe te voegen; want het is als het aansteken van eene lamp door middel van eene andere lamp in eene kamer — het licht van de eerste lamp vermindert niet, maar iedere lamp, die op deze wijze licht ontvangt, vermeerdert slechts de straling, totdat het geheele vertrek schitterend verlicht is.

A. W. (*Mill. Star.*)

De Zending in andere Landen.

De gansche Europeesche Zending telt volgens pas verschenen verslag 13.858 zielen. Het leger Zendelingen, inbegrepen de Zusters is 586 groot en de aangroei van de Kerk in Europa gedurende het verloopende jaar is 1413 personen, behalve de kinderen onder 8 jaren oud. Tractaten zijn door de Zendelingen onder het volk verspreid ten getale van ongeveer 1.453.000; en boeken verspreid 15.227. In deze getallen is het werk van de Zendelingen in de Turksche Zending en van die in Ysland, noch de statistiek van die afdelingen, begrepen, daar het verslag van die streken nog niet was ingekomen.

Het Koninkrijk Denemarken is sedert vele jaren een vruchtbaar veld voor het Evangelie geweest, en velen hebben daar de waarheid aangenomen en zijn goede, standvastige Heiligen. Maar de tegenstander is trachtende het werk tegen te gaan, door den geest van haat en vervolging in de harten van het volk te planten. Twee Zendelingen, Ouderlingen Charles C. Ronnow en Thomas P. Jensen, die samen in de stad Bornholm werkzaam waren, zijn een paar weken geleden uit Denemarken verbannen geworden, omdat zij Amerikaansche burgers en zendelingen van Utah zijn. Zij richtten zich vervolgens naar den Consul van de Vereenigde Staten, doch de pogingen van dezen ambtenaar bij de Ministers van het Rijk konden hen niet bewegen, het verbanningsbevel in te trekken.

I N H O U D:

Redevoering door President Joseph F. Smith	Blz. 97	Het Gebed	Blz. 105
„De Geheimzinnige Prediker”	„ 101	Rotterdamsche Conferentie	„ 108
Notitie	„ 104	Het Vaderschap van God	„ 110
Aangekomen	„ 104	De Zending in andere landen	„ 112

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.